

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce: **A. K.**
zastoupen obecným zmocněncem Most pro, o. p. s.
se sídlem 17. listopadu 216, Pardubice

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. března 2018, č. j. OAM-259/ZA-ZA11-ZA18-2017, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

- 1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Obsah žaloby

- 2. Toto rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou, v níž uvedl, že

v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen také „ČR“) byl zkrácen na svých právech. Namítal, že žalovaný porušil ustanovení § 2 odst. 1 správního řádu, neboť nepostupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, ustanovení § 3 ve spojení s § 2 odst. 4 správního řádu, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a nepřihlédl k okolnostem případu, ustanovení § 12, 14 a 14a zákona o azylu, ustanovení § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, neboť nezjistil všechny rozhodné okolnosti, nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci a rozhodnutí nelze považovat za přesvědčivé, ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu, neboť nepřihlížel pečlivě ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo, ustanovení § 52 správního řádu, protože neprovedl důkazy potřebné ke zjištění stavu věci a konečně ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť v odůvodnění rozhodnutí neuvedl dostatečně, jakými úvahami byl veden při hodnocení podkladů a výkladu zákona o azylu.

3. K výzvě soudu žalobce žalobu doplnil následovně. Upřesnil, že namítá porušení § 2 odst. 4 a § 50 odst. 4 správního řádu, dále porušení § 12 a § 14a zákona o azylu, neboť splňuje důvody pro udělení mezinárodní ochrany z důvodu pronásledování pro uplatňování politických práv a porušení čl. 43 Listiny základních práv a svobod, protože Česká republika poskytuje azyl cizincům pronásledovaným pro uplatňování politických práv a svobod.
4. Žalobce znovu popsal svoji účast na demonstracích v Jerevanu v červenci 2016 ve shodě s tím, jak učinil při pohovoru během správního řízení. Z toho důvodu má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu uplatňování politických práv a svobod. Potvrdil, že žádost o mezinárodní ochranu podal z důvodu obav před pronásledováním skupinky poslanců a její ochrankou. Z toho dovodil, že má právo na udělení azylu z důvodů vymezených v § 12 písm. a) a b) zákona o azylu.
5. Svoje závěry podpořil odkazy a citacemi z analýzy Ministertstva pro imigraci v Dánsku obsažené ve zprávě Armenia: State Actors, Political Situation, Vulnerable Groups and Citizenship, září 2016, ze zprávy Amnesty International o lidských právech v Arménii za rok 2016/2017 ze dne 22. 2. 2017 a ze zprávy Human Rights Watch za rok 2016 ze dne 12. 1. 2017.
6. Podle těchto podkladů policie v Arménii tvoří samosprávnou jednotku, která je odpovědná přímo arménskému prezidentovi, což vede k omezené civilní kontrole a dohledu nad policií. V roce 2001 bylo ministerstvo vnitra administrativně nahrazeno policií. Podle Arménské helsinské asociace lidských práv policie může jen ve velmi málo případech pomoci obyčejným občanům, a to pouze v menších případech, jako je krádež, pouliční potyčky a domácí násilí. Pokud má občan konflikt s veřejným činitelem na nižší úrovni, policie by zasáhla jen tehdy, pokud by občan zaplatil vysoký úplatek. Má-li soukromá osoba konflikt s jinou osobou, policie se obvykle případem bude zabývat. Občané jsou však méně ochotni přistupovat k policii nebo jiným orgánům v konfliktech nebo sporech týkajících se „dobře propojených“ osob. Pokud má občan konflikt s osobou, která je buď dobře propojená nebo má silné politické nebo finanční postavení, šance na zásah nebo spravedlivý výsledek bude spíše malá. Pokud se jedná o oběť, která má soukromý konflikt s politicky nebo ekonomicky silným člověkem a hledá ochranu u policie, policie jí ani nemůže pomoci, a to i kdyby zaplatila úplatek. Příklad by byl sice pravděpodobně otevřen, ale jeho řešení policií by bylo neúčinné a neúspěšné. Obecně platí, že silní lidé jsou nad zákonem a nejsou v takových případech chráněni.

7. Žalobce dále poukázal na to, že index korupce v Arménii podle Transparency International byl v roce 2017 hodnocen 35 body ze 100. To znamená, že Arménie patří mezi nejzkorumpovanější státy.
8. Pokud jde o demonstrace v Jerevanu v červenci 2016, vyplývá z podkladů, že policie použila k potlačení demonstrantů nadměrnou sílu, bylo hlášeno mnoho zranění, bití a jiné špatné zacházení během zatýkání a ve vazbě. Pozatýkáno mělo být kolem 200 osob. Aktivisté uvedli, že policisté navštívili jejich domy, hrozili jejich rodinným příslušníkům zatýkáním a prováděli nelegální vyhledávání. Aktivisté byli zadrženi na policejních stanicích někdy i po dobu delší 12 hodin, poté byli propuštěni bez obvinění, byl jim odepřen přístup k právníkům.
9. V návaznosti na shora uvedené žalobce zopakoval, že naplnil dle svého přesvědčení podmínky azylu dle § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť byl v zemi původu pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod. Splnil i podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, protože mu hrozí vážná újma, a to nelidské a ponižující zacházení z azylově relevantních důvodů.
10. Dle žalobce se žalovaný dostatečně nezabýval politickou situací a fungováním policejních složek v Arménii. Nezohlednil relevantní informace o zemi původu a neaplikoval je na žalobcův případ.
11. Žalobce proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil pro jeho nezákonnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Žalovaný považoval žalobu za nedůvodnou a účelovou.
13. Žalobce není a nebyl členem žádné politické strany, organizace či hnutí a veřejně se v zemi původu neangažoval, pouze se zúčastnil několika politických mítinků – ve dnech 17. 7., 18. 7., 19. 7. a 23. 7. 2016, a proto se obává vlivných politiků a členů jejich ochranné stráže, kterými byl v červenci 2016 fyzicky napaden. Z informací o zemi původu bylo zjištěno, že se jednalo o nepovolenou demonstraci hnutí Sasna Tsrer, jejíž účastníci požadovali odchod arménského prezidenta a členů vlády a při níž někteří demonstranti házeli kameny, obsadili policejní stanici, zastřelili policistu, a proto na místě byla nucena tvrdě zasáhnout policie. Následně celý zákrok policistů byl prošetřován, vedoucího jerevanské policie propustili, čtyři policisté byli postaveni mimo službu a 13 policistů dostalo důtku. Sám žalobce v průběhu demonstrace pouze stál ve shluku lidí, vykřikoval hesla, následně byl zbit a zadržován policií po dobu tří dnů s mnoha dalšími demonstranty, tedy nikoli cíleně. V Arménii však v souvislosti s nepokoji na mítinku žalobce nebyl ani trestně stíhán a po této události se již s policisty nesetkal. Po konfliktu s policií nevyhledal lékařské ošetření, neboť nebyl vážněji zraněn. Stížnost na jednání policistů vůči jeho osobě si nepodal, proto nemůže tvrdit, že by tato nebyla vyřízena kladně. S vycestováním ze země původu žalobce žádné problémy neměl, z čehož je zřejmé, že o jeho osobu nemají arménské úřady zájem.
14. Z výše uvedeného je také dle žalovaného patrné, že arménské státní orgány nepřiměřený zásah policie proti demonstrantům řešily a viníci byli sankcionováni. Dále na jednání ochranky poslanca Sedrakjana podal žalobce stížnost, avšak poté se již o průběh řízení a jeho závěr nezajímal. Ani z tohoto nelze učinit závěr, že by příslušné místní orgány byly nečinné nebo mu dokonce odmítly pomoc poskytnout. V průběhu správního řízení tedy

žalovaný nezjistil, že by žalobci hrozilo reálné nebezpečí vážné újmy tak, jak je požadováno v § 14a zákona o azylu.

15. Dodal, že z aktuálních informací o zemi původu vyplývá, že v dubnu 2018 došlo v Arménské republice ke změně politických struktur, Arménie má nového prezidenta Armena Sarkisjana, vláda podala demisi a následně byl premiérem zvolen Nikol Pašinjan, kterého do čela vlády vynesla vlna pouličních protestů, takže bylo splněno žalobcovo očekávání z mítinků na politickou změnu v Arménské republice. Z oficiálních stránek arménského parlamentu vyplývá, že v současné době osoba jménem Mhera Sedrakjan již ani poslanecký mandát nezastává. Vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem jsou uváděné obavy z návratu do země původu již bezpředmětné.
16. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

IV. Jednání soudu

17. Při jednání soudu dne 26. 3. 2019 setrvali účastníci řízení na svých vyjádřeních a postojích.
18. Strana žalující předložila soudu podklady z činnosti mezinárodních organizací vztahující se k situaci v Arménii, konkrétně různé indexy týkající se dodržování lidských práv, úrovně demokracie či míry korupce v porovnání s jinými státy.
19. Žalobce nad rámec žalobních tvrzení uvedl, že jeho bratra, který žije v Arménii, kontaktují určité osoby s dotazy, kde se žalobce nachází. K dotazu soudu upřesnil, že se jedná o členy ochranky poslance Sedrakjana, s nimiž měl problémy v červenci 2016. Naposledy se tak mělo stát před 4 měsíci. K těmto konfliktům dle jeho tvrzení dochází častěji, vždy když se tito členové ochranky setkají s členy jeho rodiny, např. na ulici. Jsou si vědomi toho, že nebudou potrestáni. S bývalou manželkou se rozvedl na dálku, návrh podal on, arménský soud jednal v jejich nepřítomnosti. Poté uzavřel sňatek v České republice. Jeho otec měl v důsledku událostí z července 2016 mozkovou mrtvici a infarkt.

V. Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

20. Následně krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). V přezkumném řízení soud ověřil z obsahu správního spisu následující rozhodné skutečnosti.
21. Žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany v České republice dne 3. 4. 2017, poté co byl na základě Dublinského nařízení předán z Německé spolkové republiky policejním orgánům České republiky. Prvotní údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany poskytl žalobce dne 7. 4. 2017. Uvedl, že nebyl členem žádné politické strany, ale jeho problémy jsou spojené s politikou, protože se v Arménii zúčastňoval různých politických mítinků. Z vlasti odletěl 24. 8. 2016 do Moskvy. Odsud pak 20. nebo 21. 9. 2016 odletěl do Prahy. Z ní 22. 9. 2016 odjel do Německa, kde požádal o azyl a pobýval tam až do deportace do České republiky. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl pronásledování v souvislosti s událostmi v červenci 2016 v Jerevanu, kde skupina Sasná Tsrer obsadila policejní stanici.
22. Téhož dne s ním byl proveden pohovor za přítomnosti tlumočníka do jazyka arménského. Obsah pohovoru je podrobně popsán v odůvodnění napadeného

rozhodnutí, krajský soud na ně proto v podrobnostech odkazuje.

23. Žalobce v průběhu pohovoru uvedl, že v Arménii bydlel se svojí manželkou, sestrou a rodiči. Provozoval různé profese, byl natěračem, malířem, opravářem aut, provozoval plynovou čerpací stanici. Pokud jde o účast na mítincích, byl na jednom v březnu 2013 a dále v červnu 2015, který se týkal protestů proti zdražení elektřiny. Na tomto mítinku byl policií zadržen, pronásledován ale nijak nebyl.
24. V červenci 2016 se účastnil několikadenních mítinků pořádaných na podporu hnutí Sasná Tsrer, které požadovalo odchod prezidenta a změnu vlády. Žalobce byl řadovým účastníkem těchto demonstrací, účastnil se jich ve dnech 17. až 20. 7. 2016, kdy byl zadržen policií a to do 22. 7. 2016. Po zadržení byl zbit, ale nejednalo se o vážná zranění, nemusel vyhledat lékařskou pomoc. Uvedl, že některé mítinky byly někdy nepokojné, docházelo k házení kameny, policie používala slzný plyn a zvukové granáty. Skupina Sasná Tsrer obsadila policejní stanici, byl zabit 1 policista. Žalobce podporoval teze tohoto hnutí, tedy odstoupení prezidenta a vlády. S násilím nesouhlasil a neúčastnil se ho.
25. V účasti na mítincích pokračoval i po propuštění. Stíhán policií nebyl, neudělal nic protizákonného. Dne 25. 7. 2016 se mezi demonstranty dostala skupina politiků (starosta města, poslanec Sedrakjan), která lidem účast na demonstraci rozmlouvala a varovali je. Výsledkem bylo, že jej členové ochranky jmenovaného poslance zbili. V průběhu bitky zasáhla policie a zúčastněné odvedla na oddělení. Ty osoby, které ho zbily, však policie po pár minutách pustila, jeho si tam nechali až do druhého dne. Chtěl podat stížnost, což policisté nejprve odmítali, ale pak mu ji nechali sepsat.
26. Po propuštění šel domů, pár dnů ho všechno bolelo. Pak se o všem dozvěděl jeho otec a navrhl, aby se šli s těmi lidmi usmířit. Vedoucí štábu jim chtěl dát 200 USD, aby žalobce stížnost stáhl. To žalobce a jeho otec považovali za urážku a odešli. Žalobce šel ke strýci, ale hned druhý den mu někdo volal z telefonu jeho otce a sdělil mu, že otce zabijí a vyzval jej, aby přišel na určité místo. Šel tam však raději strýc a vrátil se i s otcem, který byl těžce zbit. Násilníci požadovali, aby žalobce stáhl stížnost. S rodinou se dohodl, že uteče do Šamšadinu, byl pouze v telefonickém kontaktu s otcem. Pak se rozhodl na radu otce odletět do Moskvy. Co se stalo s jeho stížností, neví, členy jeho rodiny v tomto směru nijak policie neinformovala.
27. Když byl v Moskvě, volal kamarádům a ti mu říkali, že se policie zajímala, jaké mají spojení se žalobcem. Z toho usuzoval, že on i jeho rodina byli odposloucháváni. Od propuštění dne 26. 7. 2016 s arménskou policií v kontaktu nebyl. Žalobce dále uvedl, že členové jeho rodiny (otec, matka, sestra a manželka) měli v Arménii problémy, které spočívaly v tom, že měli pocit, že je někdo sleduje. Kdo zbil jeho otce, žalobce neví. Po té, co se rozhodli odstěhovat na jiné místo, je to klidnější, protože celý problém je spjatý se žalobcem. Ti lidé hledají jeho, ne členy jeho rodiny. Dle žalobce by jej tyto osoby v Šamšadinu, kde se schovával, určitě našly, proto se rozhodl odjet do Moskvy, ale chtěl cestovat dál do Evropy, cílovou zemí bylo Německo. V Moskvě problémy neměl, ale obával se, že i tam by jej uvedené osoby vyhledaly. Žalobce dále uvedl, že problémy mohly souviset i s tím, že mu bylo opakovaně nabízeno, aby se stal členem Arménské republikánské strany, což odmítal. K tomu došlo v období před 6 až 7 lety. Návratu do vlasti se žalobce bojí, protože by jej ti lidé zabili.
28. Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Arménii. Při posouzení žádosti

- žalobce žalovaný konkrétně vycházel zejména z Výroční zprávy Human Rights Watch za rok 2017 ohledně Arménie z 12. 1. 2017, z Výroční zprávy Human Rights Watch 2018: Arménie z 18. 1. 2018, z Informace Rakouského federálního úřadu pro imigraci a azyl (BFA): Informační přehled o zemi Rakouského odboru pro informace o zemích původu – Arménie ze dne 5. 5. 2017, z Informace MZV ČR ze dne 14. 2. 2017, č. j. 90885/2017-LPTP, z Informace OAMP – Arménie: Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 28. 8. 2017, z Informace Organizace pro mezinárodní migraci (IOM) – Arménie, 2017: Údaje o zemi (přeložené 22. 1. 2018).
29. Žalobci byla dne 16. 3. 2018 dána možnost dle § 36 odst. 3 správního řádu seznámit se s podklady pro rozhodnutí, uvedl ale, že se s nimi seznámit nechce, ani se k nim vyjadřovat. Nežádal ani jejich doplnění.
30. Na základě takto zjištěného skutkového stavu věci poté dospěl krajský soud k následujícím právním závěrům.
31. Krajský soud předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).
32. Před vlastním hodnocením existence důvodů pro udělení mezinárodní ochrany žalobci považuje krajský soud za vhodné vypořádat se nejprve s žalobcovou námitkou, že žalovaný porušil § 50 odst. 4 správního řádu, tedy že nepřihlížel pečlivě ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, zejména k informacím o zemi původu.
33. Této výtce nemůže krajský soud přisvědčit. Není pravdou, že by žalovaný vycházel z nedostatečně prokázané situace v Arménii. Žalovaný si opatřil jako podklady pro své rozhodnutí aktuální materiály týkající se nejen politické a bezpečnostní situace v zemi, ale i situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, a zprávy ohledně svobody v Arménii (viz shora). Tyto podklady nebyly v době rozhodování správního orgánu zastaralé a věrně odrážely situaci v zemi původu žalobce. V mezidobí pak došlo v Arménii ke změnám, které lze s ohledem na stav dodržování lidských práv a svobod považovat za pozitivní (o tom v podrobnostech níže). Na těchto závěrech nezměnily nic ani podklady, z nichž žalobce citoval v doplnění žaloby. A ani podklady, které předložil žalobce při jednání soudu. Jedná se o veřejně přístupné dokumenty, které ilustrují situaci v Arménii ohledně dodržování lidských práv a svobod, ohledně indexu korupce apod. A které potvrzují skutečnosti, které vyplynuly i z podkladů opatřených žalovaným. Tedy že situace v Arménii není v tomto směru ideální a silně pokulhává za standardy celé řady jiných evropských zemí. To však samozřejmě neznamená, že by každý žadatel o mezinárodní ochranu pocházející z této země splňoval automaticky podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, ať už azylu či doplňkové ochrany. Každou žádost je naopak nutno posuzovat individuálně. Souvislost předložených dokumentů se svojí osobou pak žalobce nejenže neprokázal, ale ani netvrdil.

34. Žalovaný následně obsah opatřených podkladů a informací dle názoru krajského soudu také s ohledem na žalobcova skutková tvrzení přiléhavým a správným způsobem vyhodnotil, jak plyne z níže uvedeného hodnocení soudu.
35. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
36. Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
37. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že má nárok na udělení azylu na základě ustanovení § 12 zákona o azylu, protože „*má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu uplatňování politických práv a svobod.*“ Existenci jiných důvodů, pro které by udělení azylu dle § 12 citovaného zákona přicházelo v úvahu, žalobce nenamítal.
38. Ze skutkových tvrzení žalobce, která učinil jak ve správním řízení, tak při jednání soudu, však nevyplynulo, že by žalobce byl v zemi původu pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo že by mohl mít odůvodněný strach z pronásledování pro zastávání určitých politických názorů. Žalovaný se této problematice, ať už ve vztahu k ustanovení § 12 písm. a) či ve vztahu k ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, věnoval na str. 5 až 11 napadeného rozhodnutí, a to způsobem velmi podrobným a pečlivým. S jeho závěry skutkovými i právními, jakož i judikatorními stanovisky správních soudů, na které žalovaný průběžně odkazoval, se krajský soud ztotožňuje a dovolí si je ve stručnosti shrnout, aby stejnými slovy neříkal totéž.
39. Z tvrzení žalobce předně plyne, že se politické činnosti v zemi svého původu aktivně a soustavně vůbec nevěnoval. Nebyl členem žádné politické strany ani politického sdružení, nezastával žádné funkce politické nebo funkce v rámci orgánů veřejné správy. V podstatě ojedinele se účastnil demonstrací, s jejímiž důvody a cíli se ztotožnil (demonstrace proti prezidentovi v roce 2013, demonstrace proti zdražení elektřiny v roce 2015 či demonstrace hnutí Sasná Tsrer, jejichž předmětem bylo osvobození uvězněného předáka tohoto hnutí a odstoupení prezidenta a vlády). Těchto demonstrací se účastnil jako řadový občan.
40. Přestože byl již v roce 2015 při demonstraci policií zadržen, nevznikly mu z toho žádné problémy, obdobně tomu bylo při zadržení v období od 20. do 22. 7. 2016, kdy byl policií zadržen při účasti na mítinku hnutí Sasná Tsrer. Jak sám žalobce uvedl, zadržení nesměřovalo cíleně proti jeho sobě, došlo k němu proto, že se ocitl v místě, kde vznikly určité nepokoje a kde policie plošně zadržela přítomné demonstranty. Připustil, že jeho propuštěním dne 22. 7. 2016 by asi celá záležitost byla uzavřena. Jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany také tyto skutečnosti neuváděl a nepovažoval za důležité.

41. Důvodem pro odchod z vlasti a podání žádosti o mezinárodní ochranu se stal až incident dne 25. 7. 2016, ke kterému opět došlo na mítinku hnutí Sasná Tsrer, při němž se žalobce dostal do fyzického konfliktu se členy ochranky tehdejšího poslance Sedrakjana. Účastníky této potyčky policie opět plošně zadržela, členy ochranky však vzápětí propustila, zatímco žalobce byl propuštěn až následující den. Proti tomuto postupu policie podal žalobce stížnost. Poté se z iniciativy svého otce pokusil s těmito osobami usmířit, ale k tomu nedošlo. Následně byl jeho otec zbit neznámými osobami a bylo mu vyhrožováno, že bude zabit, pokud žalobce stížnost nestáhne. Žalobce poté odjel mimo Jerevan a následně se rozhodl pro odchod ze země.
42. Žalobce tedy neměl konflikt se složkami státní moci, např. z policií, armádou nebo justicí, ale se soukromými osobami, členy ochranky tehdejšího poslance. Ani osoby, které zbily jeho otce z důvodu, že žalobce podal stížnost proti propuštění členů poslancovy ochranky, nebyly s největší pravděpodobností příslušníky policie či jiné státní složky. Žalobce se domnívá, že se buď jednalo o členy ochranky, přišel také s tezí, že by tyto osoby mohly mít něco společného s Arménskou republikánskou stranou, vstup do které před lety opakovaně odmítal. V každém případě by se ale opět jednalo o soukromé osoby.
43. Z žalobcovy výpovědi je navíc zřejmé, že na ochranu před těmito osobami ze strany státních orgánů žalobce v podstatě rezignoval. Podal sice stížnost proti propuštění členů poslancovy ochranky, ale to bylo vše. On ani jeho otec se již s žádostí o pomoc poté, co byl fyzicky napaden jeho otec, na polici neobrátili, ačkoliv z podkladů opatřených žalovaným plyne, že takovou možnost měli (viz závěr str. 5, úvod str. 6, závěr str. 6 a úvod str. 7 napadeného rozhodnutí). Stejně tak žalobce nevyčkal ani vyřízení své shora uvedené stížnosti. Těžko tedy dedukovat, že byla bez dalšího oslyšena. Ostatně z podkladů opatřených žalovaným plyne, že neadekvátní postup policie v rámci demonstrací hnutí Sasná Tsrer měl za následek řadu personálních změn v jejích řadách. Žalovanému tak nutno přisvědčit, že uvedený konflikt, který byl důvodem žalobce pro odchod z vlasti, nepředstavuje pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu.
44. Stejně tak se krajský soud ztotožňuje se závěry žalovaného, že žalobci nehrozí v zemi původu ani pronásledování pro zastávání určitých politických názorů ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu (viz str. 7 až 9 napadeného rozhodnutí). V souvislosti s tím poukazuje krajský soud zejména na to, že dle výpovědi žalobce ve správním řízení se již ani on, ani členové jeho rodiny, do žádného konfliktu ať už s policejními či jinými státními orgány, ale ani se soukromými osobami, nedostali. Žalobce uváděl pouze domněnky, že by si jej osoby, se kterými měl konflikt na demonstraci a které zřejmě napadly i jeho otce, našly, že měla být jeho rodina sledována, že jí měly být odposlouchány telefonáty, stejně jako jeho přátelům, když mu volali do Moskvy. Tyto závěry dovozoval z velmi obecných a nejasných indicií, takže je nelze hodnotit jinak, než jako spekulace.
45. Až jako nevěrohodné pak krajský soud hodnotí tvrzení žalobce, že by za napadením jeho otce a za údajným sledováním jeho rodiny měla stát Arménská republikánská strana, nabízený vstup do níž před 6 -7 lety opakovaně odmítl. Stejně tak jako jeho obavy, že by si jej neznámé osoby našly v jiné části Arménie či dokonce v Moskvě. Žalobcův konflikt nebyl ničím výjimečný či ojedinělý, neboť proběhl v rámci masových demonstrací, při nichž byly zadrženy řádově stovky osob, a k podobným konfliktům docházelo jistě velmi často. Stejně tak intenzita tohoto konfliktu nebyla nikterak silná (stížnost na

postup policie při propuštění osob ze zadržení), takže si lze stěží představit, že by osoby, se kterými se žalobce a jeho otec dostali do konfliktu, měly důvod usilovat žalobci, jinak řadovému politicky se neangažujícímu občanovi, o život ať už v rámci Arménie nebo dokonce za jejími hranicemi.

46. Krajský soud neopomněl, že žalobce při jednání soudu přišel s tvrzením, že jeho bratra, který žije v Arménii, kontaktují určité osoby s dotazy, kde se žalobce nachází. K dotazu soudu upřesnil, že se jedná o členy ochranky poslance Sedrakjana, s nimiž měl problémy v červenci 2016, naposledy se tak mělo stát před 4 měsíci. K těmto konfliktům má docházet častěji, vždy když se tito členové ochranky setkají s členy jeho rodiny, např. na ulici.
47. Krajský soud vyhodnotil toto tvrzení žalobce jako nevěrohodné. Je totiž v příkrém rozporu s tím, co uvedl žalobce při pohovoru ve správním řízení. Tehdy konstatoval, že se situace rodiny po jeho odchodu zlepšila, že problémy jsou spjaté s jeho osobou, zbylí členové jeho rodiny tyto problémy nemají. Nyní žalobce tvrdí něco jiného, dle názoru soudu se tak stalo ve snaze podpořit důvodnost své žádosti. O osobě bratra se žalobce ve správním řízení vůbec nezmiňoval, hovořil pouze o rodičích a sestře. Těžko lze navíc uvěřit tomu, že by se členové jeho rodiny s příslušníky bývalé poslancovy ochranky (osoba jménem Sedrakjan totiž dle zjištění žalovaného není již poslancem arménského parlamentu) běžně setkávali na ulici a že by tito měli relevantní důvod, pro který by se k události z července 2016 za situace, když žalobce je již několik let mimo Arménii, potřebovali vracet a vyvolávat kvůli tomu konflikty. Tomuto tvrzení žalobce tedy soud neuvěřil.
48. Krajský soud tak uzavírá, že s ohledem na důvody, které žalobce uvedl jako příčinu odchodu z Arménie, nepřichází aplikace ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu ani § 12 písm. b) téhož zákona v úvahu.
49. Ani ohledně úvah žalovaného o neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu a o neudělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu žalobci neshledal krajský soud žádné jeho pochybení a na tyto úvahy odkazuje. Nutno navíc zdůraznit, že žalobce po upřesnění a doplnění žaloby proti neudělení těchto forem azylu nebrojil.
50. Následně se tedy krajský soud věnoval žalobní námitce, v níž žalobce vyjádřil přesvědčení, že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu.
51. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

52. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení (viz shora), které lze označit za objektivní, transparentní a aktuální v době vydání rozhodnutí. Ve vyjádření k žalobě pak žalovaný přiléhavě upozornil na nespornou skutečnost, že v dubnu 2018 došlo v Arménii k významným společenským změnám, včetně změny politických struktur. V Arménii je nový prezident Armen Sarkisjan a došlo i k obměně vlády, v jejímž čele stojí Nikol Pašinjan, kterého do funkce vynesla právě vlna pouličních protestů. Došlo tedy k politické změně, pro kterou se v létě roku 2016 účastnil demonstrací i žalobce. Žalovaný dále poukázal na skutečnost, že dle oficiálních stránek arménského parlamentu osoba jménem Mhera Sedrakjan (s jejíž ochrankou se žalobce dostal do fyzického kontaktu) není v současné době poslancem.
53. K tomu krajský soud dodává, že je mu z úřední činnosti známo, že uvedené společenské změny v Arménii vedly mimo jiné k tomu, že v souvislosti s přípravou novely vyhlášky Ministerstva vnitra č. 68/2019 Sb., kterou se mění vyhláška č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasném pobytu cizinců, se vážně uvažovalo o tom, že Arménii bude přiznán statut bezpečné země původu ve smyslu § 2 písm. k) zákona o azylu. Přestože k tomu nakonec nedošlo, možno v současné době konstatovat, že naplnění podmínek bezpečné země původu ve shora uvedeném smyslu se Arménie velmi blíží.
54. Uvedené však samozřejmě nic nemění na skutečnosti, že, obdobně jako v případě azylu, je i žádost o udělení doplňkové ochrany třeba posuzovat individuálně.
55. Žalobce neuvedl a žalovaný ani soud nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobci mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti, neboť jak vyplývá z Informace OAMP – Arménie: Bezpečnostní a politická situace v zemi, Arménie patří mezi státy, které trest smrti zrušily, a to pro všechny trestné činy.
56. Žalovaný se vypořádal i s neexistencí hrozby v podobě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, když mj. přiléhavě poukázal na čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a související judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, podle které pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení předmětného článku. Aby byl případný trest ponižující, muselo by doprovodné ponížení a pokoření dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Žalobcem popisované potíže nelze subsumovat pod výše definovanou hrozbu vážné újmy. Nadto, jak je již výše uvedeno, situaci v Arménii nelze označit za případ, kdy by státní orgány nebyly schopny a ochotny zajistit ochranu svým občanům. Pouhá skutečnost, že tak žalobce neučinil, nemůže odůvodňovat závěr, že by mu taková ochrana nebyla poskytnuta, resp. že by byla poskytnuta neúčinně (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. 6 Azs 8/2003).
57. Nutno připomenout, že svůj nárok na udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu spojuje žalobce s obavou, že pokud by se do vlasti vrátil, osoby, s nimiž měl konflikt v červenci 2016, by si jej našli a zabili.
58. V souvislosti s těmito obavami žalovaný odkázal na zjištění, která učinil, konkrétně na informaci MZV ČR ze dne 14. 2. 2017, č. j. 90855/2017-LPTP, z níž plyne, že žalobci nebránily žádné objektivní překážky v tom, aby se na policii se žádostí o pomoc obrátil.

Na tomto faktu nemění nic ani obecně připouštěná vysoká míra korupce v Arménii. Stejně tak měl žalobce v zemi původu možnost stěžovat si na případný postup policie, ať už u nadřízeného orgánu nebo u soudu. Žalobce tuto možnost odmítá, považuje ji nereálnou, ovšem bez nejmenšího objektivně existujícího důvodu. Přitom žalobce osobně nikdy v minulosti s prací policie či jiných státních orgánů špatnou zkušenost neměl (kromě krátkého zadržení v roce 2015, které však nemělo žádné následky). Neuvedl ani žádný konkrétní případ týkající se jemu známých osob. Přesto on a jeho rodina odmítali bez dalšího pomoc policie jak po incidentu v roce 2016, tak i nyní žalobce roli policie bagatelizuje.

59. Zkrátka žalobce na možnost ochrany u státních orgánů zcela rezignoval bez toho, že by uvedl jediný konkrétní důvod takového postupu. Zcela obecná tvrzení o vysoké míře korupce v Arménii a o vlivu bohatých a vlivných osob na chod policie, nemohou hrát relevantní roli. Tento závěr nevylučují ani informace, na něž se žalobce odvolával v žalobě. Dle nich sice k situacím, kdy konflikt mezi soukromou osobou a politicky nebo ekonomicky vlivným člověkem nemusí být ze strany policie posuzován objektivně, dochází. V daném případě, ale není vůbec zřejmé, že se o takový případ jedná. Žalovaný se situací v Arménii na základě uvedených žalobcových tvrzení podrobně zabýval a opatřil si za tím účelem i relevantní podklady (viz např. shora již citovaná informace MZV ČR ze dne 14. 2. 2017, č. j. 90855/2017-LPTP, nebo Výroční zpráva Human Rights Watch za rok 2018 ohledně Arménie z 18. 1. 2018).
60. Krajský soud znovu zdůrazňuje, že žalobce se mohl s žádostí o pomoc obrátit na státní orgány, ale bez existence jediné objektivní překážky bránící takovému postupu, se o to vůbec nepokusil. Krajský soud tak plně souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobci v případě návratu do vlasti hrozba vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, ani ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva k čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech, nehrozí.
61. Žalovaný se vypořádal i s otázkou, zda by žalobci mohla hrozit nějaká újma v souvislosti s tím, že v zahraničí požádal o mezinárodní ochranu. Zde odkázal na informace Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) o Arménii za rok 2017, která popisuje systém začlenění navrátilivších se do Arménie ze zahraničí a z níž plyne, že tento systém se týká i neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu a uprchlíků, a to bez jakéhokoli omezení.
62. Žalovaný rovněž přezkoumatelným zdůvodnil, jakým způsobem dospěl k závěru, že v Arménii neprobíhá žádný mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt (viz z informace OAMP ze dne 28. 8. 2017 o bezpečnostní a politické situaci v této zemi) a že vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Ani k těmto závěrům nemá krajský soud připomínku.
63. Má proto po provedeném přezkumu za to, že žalovaný se dostatečně a přezkoumatelným způsobem zabýval všemi zákonnými důvody pro udělení některé z forem doplňkové ochrany, jakož i posouzením hledisek vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona a azylu, a proto se s jeho závěry a odůvodněním i této části rozhodnutí ztotožňuje a dovoluje si na ně v podrobnostech odkázat.
64. Pro úplnost soud konstatuje, že žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť netvrdil ani nebylo prokázáno, že by některému jeho rodinnému příslušníkovi byla udělena doplňková

ochrana ve smyslu tohoto ustanovení. Proti neudělení této formy doplňkové ochrany navíc žalobce po upřesnění a doplnění žaloby nebrojil.

65. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný rovněž řádně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu), neporušil tedy ani zásadu volného hodnocení důkazů.
66. Žalobou napadené rozhodnutí tedy bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
67. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Při jednání soudu se však žalovaný náhrady nákladů řízení vzdal.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 26. března 2019

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce